

Ez már nem válság, ez már végjáték. A globalizmusnak mint pánjudaista világhódításnak most kétségkívül elkövetkezett a végórája, de sokat foglalkozni ezzel a jelenséggel most még azért nem érdemes, mert még nem tudjuk, mit sikerül átmenteni belőle az átmentés világbajnokainak. Ez után a szánalmas végjáték után azonban feltétlenül új gazdasági, politikai és elsősorban pénzügyi világrendnek kell következnie. Ami eddig történt, az csupán ennek a mostani beteg globalizmusnak a fenntarthatatlanságát bizonyítja. Rögzítsük a tényeket, amelyek önmagukban is képtelenek.

– Az USA megemelte eladósodásának felső határát, hogy eddigi szintátlépése ne vonjon maga után fizetéseképtelenséget,

– egyúttal takarékosági intézkedéseket jelentett be, abban az országban, amelynek gazdasága a pazarlásra és a mértéktelen fogyasztásra van építve,

– a globalizmus főhatalma, amely a hadiipara és a hadikiadásai állandó növelésével tartja mozgásban egész gazdaságát, most legnagyobb hitelezőjének abba a követelésébe ütközik bele, hogy csökkentse hadikiadásait, mert különben megállhat az amerikai államkötvények kínai jegyzése.

Magyarul ez nem kevesebbet jelent, mint hogy Kína évek óta tudja, hatalmas amerikai államkötvény-vásárlásaival az amerikai hadiipart támogatja, amely részben ellene is irányul, de különösebben nem izgatja magát, mert látja, hogy a pénz és az anyag zöme Izrael érdekében vívott értelmetlen háborúkra pazarlódik el. Az amerikai politikát a maroknyi állam lobbija tartja a markában és ebben a nagy előbb-utóbb felemésztődik. Ezt számos amerikai szerző is feltárja, de nem hallgatnak rájuk, sőt kirekesztik őket.

Mielőtt Európára áttérnénk, annyit jegyezzünk meg, hogy Amerikának annyi könnyebbsége van, hogy saját halottjának tekintheti magát, tekintettel arra, hogy vesztét saját maga okozta, míg Európa, ha mint Unió kimúlik, a temetési költségeket illetően az Új Világra van utalva, s így bizony esetleg temetetlen marad.

Európa bajai látszólag számosabbak, egyszerre több országa áll a csőd szélén, valójában azonban csak egy gombóc akadt meg a torkán: a ráerőltetett pénzügyi rendszer. A kontinensen csak hitelpénzt szabad használni. Bármely országnak, az egy – a fontsterlingjét használó – Nagy-Britannián kívül, akármibe kezd, akármit óhajt kifizetni, a bankokhoz kell fordulnia hitelért vagy államkötvényt kell kibocsátania, kamatígérettel, s ezt is a bankok jegyzik le, adnak érte pénzt. Ez a rendszer szavatolja az adósság állandó növekedését, némely államoknak a tőke- és kamattörlesztésre is hitelt kell felvenniük. Ebből a rendszerből egyedül Németország lóg ki, az egész Unió legnagyobb teherviselője, mert a gazdasága és a termelése annyira erős, önfenntartó, hogy még saját bankjaira is ritkán szorul rá. A német nép takarékos, hasonlóan a többi északi is, ezeket nem érinti olyan súlyos mértékben az eladósodási válság. Svédország és Norvégia nincsenek is benne az euróövezetben, saját pénzüket használják.

Lendvai István, az Amerikai Standard and Poor's Választó Bizottság elnöke, az amerikai gazdaságok hírének minisztere emlékeztet arra, hogy a gazdaságok most hosszú ideje évek óta a világ gazdasági rendszerének átalakítását kellene megkezdeni.

A mediterrán övezet országai, valamint a meggondolatlan bővítés társadalmi csak hosszú évek idegen életformában élése után jutottak el a visszafizethetetlenül nagy adósságteher állapotába. Életformájukra az Unió bürokráciája és állandó igénytámasztásai, különféle rendfenntartó kalandok költségeibe való belekényszerítésük és a saját termelésük állandó apadása, az úgynevezett globális verseny volt nyomasztó hatással. Ezeket a nemzeteket a globalizmus tanította meg hitelből élni. Nem megelégedni azzal, ami van: napfény, tenger, déligyümölcs, bor és az élet természetes örömei, hanem idegen luxus. Ezt Federico Fellini és mások, remek rendezők, írók és gondolkodók már évtizedekkel ezelőtt bemutatták. Most a végkifejletet látjuk. Elértéktelenedett olasz államkötvényeket vásárol az Európai Központi Bank, hogy Olaszországot megmentse a csődtől. Ez a képtelenség teteje: Olaszországot megmenteni? Ki hallott még ilyet? Olaszországot, ha úgy adódott, mindig az olaszok húzták ki a bajból. Mussolini kétségtelenül olasz volt, bevonult Rómába és elvégezte, amiről úgy gondolta, hogy el kell végeznie. És aztán azok is kétségtelenül olaszok voltak, kommunista olaszok, akik a lábánál fogva akasztották fel, hogy megint megmentés Olaszországot. Ott ennek

hagyománya van, mit kotnyeleskedik bele az Európai Központi Bank? Az olaszok is tudnak remek autókat készíteni, pompás sajtókat érlelni, csodálatos filmeket rendezni, de nem kívánnak atomhatalommá válni, sőt más országok atomhatalommá válásához hozzájárulni. Az olaszok már Goethe felfedező útjai óta gazdag ókori romjaikból, ad absurdum Pompeji pusztulásából éltek, miért kell részt venniük nekik egy versenyben, amelynek végpontja az Oroszországból kihazott zsidó telepések tilos helyen felépített borzadályos lakótelepe?

Spanyolországról a legutóbbi időig senki nem gondolta, hogy adósságválságba kerülhet. Ez a büszke nemzet talán minden más nemzetnél elszántabban őrizte hagyományos életformáját. A spanyol világnyelv és gyümölcsöző dél-amerikai kapcsolatok növelik a spanyolok mozgásterét. Miért és hogyan került egyszerre adósságválságba ez az erős ország? Az ember nem érti ezt. Nincs itt valami kényszerítés? Nincs ebben valami rendszerhiba? Olyan primitív sunyisággal történt ez ott is, mint minálunk? Előkerült valahonnan egy-két világbankos, IMF-es ügynök, kenőember, és megvett egy egész kormánygarnitúrát, amely néhány év alatt eladósította az országot. Nem hisszük, hogy ennyire egy kaptafára történt a dolog, de az eredmény ugyanaz.

Az eladósodásból, a hitelnyújtásból csak a hitelnyújtóknak, a bankoknak van hasznuk. Nemcsak a kamat a haszon, még csak nem is csak a kamatos kamat. Hanem a beleszólás. Az élet kézbe tartása. A politika, a kultúra, a gazdasági élet, az import-export szabályozása. A hitelező a folyósított hitel mértékében szól bele a tartozó ország életébe, lehatolva a családi életig, az idegen befogadási kvótáig, a szokásokig és a tilalmakig. Ahol nincs tartozás, ott nincs politikai korrektségre kötelezés. Az a társadalom, amelyik nincs eladósodva, az akkor tart holokausz megemlékezést, amikor valóban úgy gondolja.

A hitel átszervezi a társadalmat. A kamat valóban rabszolgákat alkalmaz. Embereit mindenhová odaülteti. A kamat a legkeményebb főszerkesztő. Maga közvetíti az Oscar-gálát és a vetélkedő középöntőjét. A kamat elszámoltat és megakadályozza az elszámoltatást. A kamat a csodafegyver.

Európát egyirányúsítják. A különféle életstílusokat összemossák és egy szintre hozzák. Mindenütt lefelé tornásznak mindent, mert ez a legnagyobb üzlet. Az igénytelenség egyenlősége. Ha a nemzeti igényességeket – már, ahol van ilyen – az adósságválság szétszeleteli, márpedig pontosan ezt teszi, mert mindenütt az igényesség kiadásait kell feláldozni, akkor Európának vége. A norvég ugyan nem fog bel cantót énekelni a sorrentói parton, de mindkettő szomorú és vesztes lesz, ha a hitelezők elvonják a nemzeti jellegét, az életét.

Ez a végjáték ezt kíséri meg. Utolsó erőfeszítésével meg akarja menteni a görögöt, az olaszt, a spanyolt az államcsődtől. Mintha ugyan az olaszt a legcsekélyebb mértékben is érdekelné az államcsőd. Mint ahogy a szinte hetenként megbukó szocialista, kereszténydemokrata, eurokommunista kormányok váltakozása sem érdekelte, ez sem bántaná. Hiszen mi történne? Ezegyszer a bankok nem kapnák vissza, amit beléjük tömtek. Elveszne az egyirányúsítási előleg. Összedőlne néhány bank, köztük olasz is. A bankárok kisebb birtokot vásárolnának és sajtot termelnének. (Nálunk már van ilyen.)

Megint a pénzhatalom önmentéséről van szó. Illetékes helyeken már régóta tudják, jobban, mint a köznép, hogy a felhalmozott adósság már visszafizethetetlen. Egy-egy állam, segítség, máshonnan szerzett összegek nélkül képtelen kifizetni az adósságot, még akkor is, ha a belső megtakarítások fedezik is. Ezért különböző alapokat, kasszákat kell teremteni, máshonnan elvonni, onnan, ahonnan még lehet, ahol még van és ezekkel kell kielégíteni, legalább részben, a nagybankokat.

Legjobb példa erre az első görög százmilliárdos eurócsomag sorsa: ez el sem jutott Görögországba, egyenest ment a hitelező bankoknak. És azt mondták, Görögország megmenekült, csak éppenséggel a görögök tüntettek ez ellen a megmenekülés ellen. Most Olaszországgal akarnak valami hasonlót eljátszani. Az Európai Központi Bank olasz állampapírokat vásárol és raktároz el trezorjaiban, ezzel az olasz állam újra hitelképesé válik és mindjárt meg is jelenik vagy Morgan vagy Stanley, vagy Rockefeller vagy Rothschild és ad pénzt kamatra. Mert Olaszország újra kamatképes.

De meddig megy ez? Meddig adózik az emberiség egy önemésztő és embernyúzó pénzügyi imperializmusnak? Meddig kényszerítenek független államokat olyan életforma fenntartására, amelyet nem fedez a saját termelés és meddig kényszerítik ugyanezeket állandóan csak hitelpénz, kamatos pénz használatára? Miért nem szabad ezeknek a saját gazdaságuk működtetéséhez szükséges saját pénzt – ha nem eurót, akkor lírát, vagy pesót, vagy forintot! – kibocsátani? S miért szabad ezt az egyiknek megtenni, a másiknak pedig nem? Híre jött, hogy a FED, az amerikai jegybank, amely magánkézben van – hogy milyenben, arról most hallgassunk – újra tetemes összegű dollárt nyomott. Ott ennek mi a fedezete? Arany vagy repülőgép-anyahajó?

Ez a rendszer, mint látjuk, annyira értelmetlen, hogy el kell vesznie. Az emberiséget jelenleg az éghajlatváltozás is fenyegeti. Ennek leküzdéséhez, hatásainak mérsékléséhez roppant sok munka, anyag és védekező erő szükséges. A létfenntartó termeléseket át kell szervezni, a munkát kell megfizetni, találmányokat kell felhasználni. Az életben maradáshoz az emberiségnek sokkal több pénzre van szüksége. De nem kamatos bankárpénzre és kamatos

kamatú uzsorapénzre. A munka tiszta ellenértékének kifizetésére. Nem a pénz uralmára, hanem a pénz feletti uralomra.

Erre csak egy új világrend képes, amely leszereli a globális pénzügyi despotizmus intézményeit. Folytatódjanak a leszerelési tárgyalások. Az atomsilók és rakéták mellett a bankokat is le kell szerelni és csak a pénzkezelés, tárolás, biztosítás tiszta intézményeit kell megtartani. Ma már pontosan ki lehet számítani, hogy egy társadalom szabályozott működéséhez, az elvégzett munkák és szolgáltatások és a tudományos kutatások, valamint a méltó szórakozásokhoz, az oktatáshoz és az egészség- fenntartáshoz pontosan mennyi saját pénzre van szükség. Az alattomosan, háttérből, egy szűk kör által szabályozott világot fel kell váltsa a nyíltan szabályozott, a választottak becsületes többsége által kormányzott világrend.

Aztán nevezzük, aminek akarjuk...